โอวาท ชี้ทางไม่ตาย

ถอดความมาจากเทปบันทึกเสียง ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ
เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

ปัดนี้ ท่านทั้งหลาย ที่พร้อมใจกันมา น้อมถึงพระอาจารย์ซึ่งกระทำกาลกิริยา ควรตัวตาย แต่ว่าไม่ตาย โดยไม่ตายรอดมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ เมื่อรอดมากระทั่งถึงบัดนี้แล้ว ท่านทั้งหลายก็มีความดีใจ ว่าอาจารย์เรารอดมาจากความตายมาแล้ว เห็นจะไม่ถึงความตายแล้วคราวนี้ ก็พร้อมใจพากันนำพร้อมจตุปัจจัยไทยธรรม มาสักการะบูชาถวาย เครื่องสักการะทั้งหลายเหล่านั้นต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วอุทิศส่วนกุศลที่ตนอุทิศให้นั้น ให้แก่ครูบาอาจารย์ให้ทรงอายุยืน สิ้นกาลนาน ให้ได้รับความสุขพิเศษไพศาล ให้พระอาจารย์ปราศจากความทุกข์ อาจารย์ก็ยอมรับถ้อยคำของท่านทั้งหลาย มีชีวิตเป็นมาสิ้นกาลนาน และทุกข์อันหนึ่งอันใดเกิดขึ้น อาจารย์ก็สงบระงับทุกข์ทั้งหลายเหล่านั้นไป ให้รอดมาเป็นอันดับนับว่าเป็นบุญของท่านทั้งหลายที่อุทิศให้ บุญของท่านทั้งหลายอุทิศให้นี้ เป็นบุญพิเศษไพศาลยากที่จะนับจะประมาณ ที่น้อมใจให้กับครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ก็ยินดี ท่านทั้งหลายมีใจยินดีพร้อมกัน ให้บุญกับครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ก็ชื่นบาน เพราะน้ำใสใจจริงของท่านหลายตลอดไป ให้อุทิศส่วนกุศลนั้นถึงครูบาอาจารย์ น้อมถึงครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ก็รอดเป็นมาตามลำดับๆ นับว่าห่างจากความตายไกลจากความตายไป ก็ดีอกดีใจว่าชีวิตนั้นรอดตายมาแล้ว พ้นตายมาแล้ว หลุดจากความตายมาแล้ว ก็ดีใจว่าชีวิตนั้น รอดจากความตาย พ้นจากความตาย หลุดจากความตายมาอยู่กับมนุษย์ อย่างพิเศษไพศาลได้รับความสุขเบิกบาน จากการบำรุงจากท่านทายกทายิกาทั้งหลาย ทายกทายิกาทั้งหลายก็อิ่มอกอิ่มใจว่าใจของเราได้อุทิศบุญของเราแก่ครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ก็สดชื่นแช่มแจ่มใสเป็นมาโดยลำดับ

นับว่ากุศลของเรายิ่งใหญ่เป็นดังนี้ อุทิศถึงท่านนั้นเป็นมาอย่างพิเศษไพศาล ให้ได้เบิกบานใจ ได้สมเจตนา แก่ครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ก็เบิกบาน รับพรของท่านทั้งหลายย่อมชื่นแช่มแจ่มใส ตื่นอกตื่นใจเพราะได้รับพรของท่าน ได้รับความสุขอย่างชนิดนี้ ไม่เคยได้รับอย่างที่ท่านอุทิศให้ดังนี้ ยังไม่เคยได้รับอนุโมทนาจากใคร ได้รับความสุขมาอย่างนี้ วันนี้ได้รับอนุโมทนาอย่างนี้จากทายกทายิกาทั้งหลายได้อุทิศส่วนกุศลให้และส่งให้ความเบิกบานใจ พ้นจากความตายสมเจตนา ชีวิตของอาจารย์ก็รุ่งโรจน์โชตนาการมาจนกระทั่งบัดนี้ บัดนี้เมื่อมาถึงแค่นี้

เมื่อได้รับความชื่นแช่มแจ่มใส เบิกบานเช่นนี้แล้ว รับความเบิกบานใจก็ดีอกดีใจ ก็ดีอกดีใจแล้ว อานิสงค์ก็เกิดกับครูบาอาจารย์ต่อไปอีก ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดิน ฝ่ายเถรานุเถระก็ไม่ได้นั่งนิ่งอยู่ เมื่อนั่งไม่ได้อยู่เฉยๆ แล้วไม่นั่งก็มา แล้วนิ่งๆเฉยๆ ใจก็ยังนึกถึง อุตส่าห์เลื่อนสัญญาบัติให้ เป็นต่อขึ้นไปอีก เป็นต่อไป ตั้งแต่รับอนุโมทนาเพราะเหตุว่า บุญกุศลของท่านทั้งหลายที่อุทิศให้ ชื่นแช่มแจ่มใสส่งให้เบิกบานสำราญใจ ยิ่งใหญ่ไพศาลขึ้นไป นับว่าบุญของท่านทั้งหลายได้อุทิศให้ เมื่อบุญของท่านทั้งหลายได้อุทิศให้ได้รับผลดังนี้แล้ว

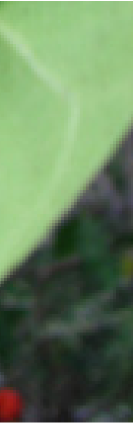

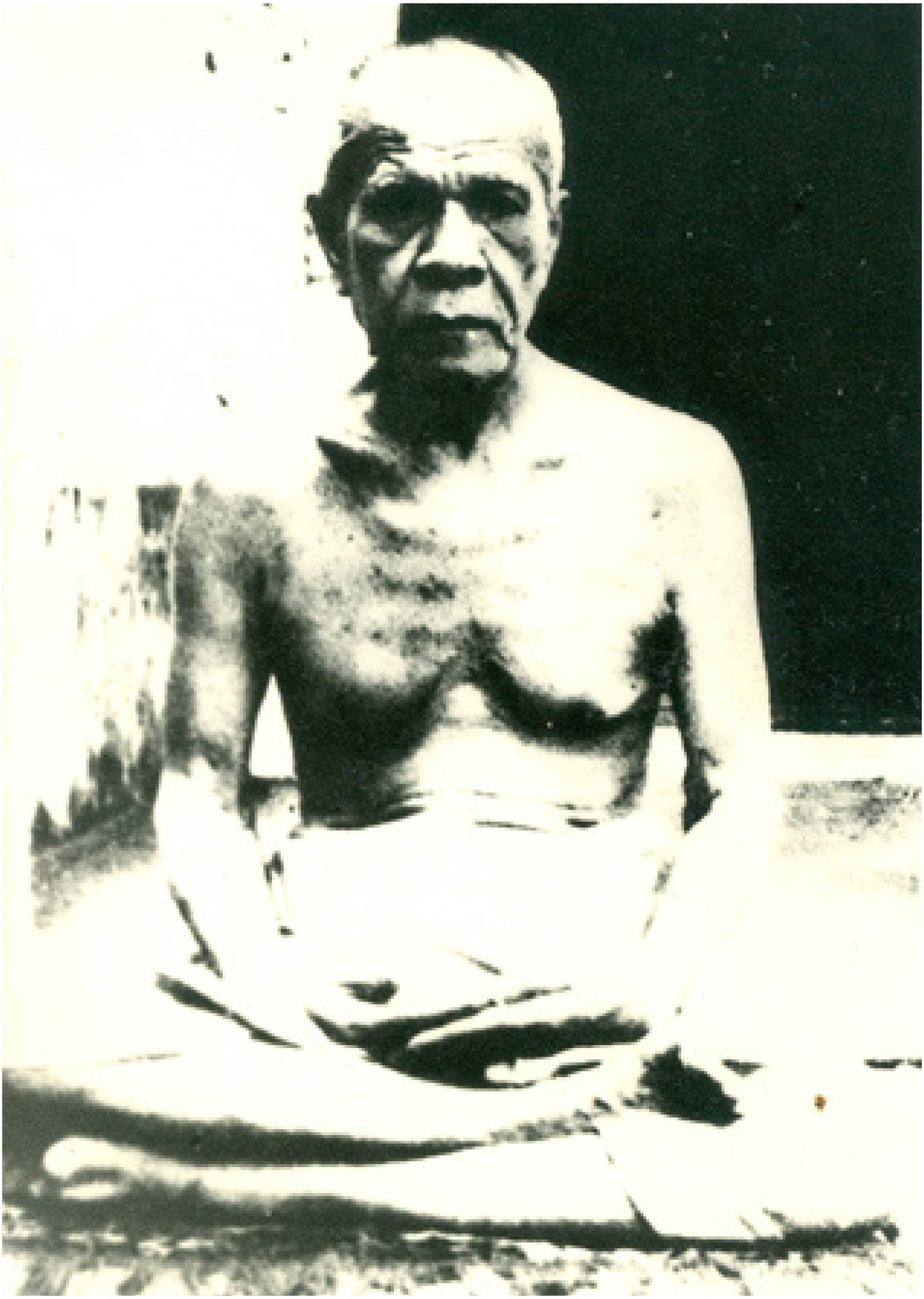

นับต่อไปในภายหน้า ครูบาอาจารย์ก็มีใจยินดีปรีดา คิดถึงถ้อยคำของท่านทั้งหลาย ได้อุทิศถึงครูบาอาจารย์ที่ใกล้จะตาย ไม่ตาย นี้เพราะเป็นผลเจตนา ได้รับพรของท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็ช่วยกันส่งเสริมให้เบิกบานสำราญใจ เมื่อได้รับความเบิกบานสำราญใจ สมเจตนาของท่าน สมด้วยบทคำของนักปราชญ์ว่า ชีเวชีวิตเป็นอยู่ ย่อมได้รับความสุข ชีวิตเป็นอยู่ ย่อมได้รับความสุข สุขมีอยู่ก็มีทุกข์เจือกันเป็นคู่เป็นคู่กัน สุขกับทุกข์ 2 อันนี้ ไม่พรากจากกันเพราะ ถ้าเคลื่อนจากสุขแล้วทุกข์ก็เป็นหน้าที่ เมื่อเคลื่อนจากทุกข์แล้วสุขก็เป็นหน้าที่ เมื่อเข้าถึงที่สุขเต็มที่แล้วตัวก็ได้รับตามหน้าที่ไป ถึงคราวตายก็ตาย ถึงคราวเป็นก็เป็นอีกต่อไป ก็เป็นอย่างนี้เป็นธรรมดา

อย่าเลินเล่อ อย่าเผลอตัว อย่าประมาท ถ้าว่าประมาทเลินเล่อเผลอตัวแล้ว ความตายจะมาถึงเมื่อไรก็ไม่รู้ ถ้าไม่ประมาทจึงจะใช้ได้ ความไม่ประมาทนั่นเป็นตัวสำคัญ เป็นตัวไม่เผลอเป็นตัวไม่ตายเพราะความประมาทนั่นเป็นตัวสำคัญ เป็นตัวเผลอ เป็นตัวตาย นี่เพราะเป็นอยู่ ดังนี้ ครูบาอาจารย์ ก็ไม่ประมาท อุตส่าห์กระวีกระวาด สะสางความเป็นอยู่นี่ ในความเป็นอยู่เรื่อย เพราะว่าไม่ประมาทในความหละหลวมต่อความตาย เพราะความตายมีอยู่ทุกขณะทุกอัตตา จริงอย่างนั้นด้วย ไม่ต้องสงสัย ลงชื่อไว้ก่อนก็ได้ ว่าเกิดมาแล้วต้องตายแน่ ไม่วันใดก็วันหนึ่ง นี่ๆความจริง ลงหนังสือได้ เขียนได้ ไม่ต้องสงสัย

ถ้าว่าลงหนังสือไม่ได้เขียนไม่ได้ ว่ามีตัวมาเช่นนี้แล้ว ก็นับว่า ความเป็นอยู่ของมนุษย์ฝ่ายมิจฉาทิฐิ สัมมาทิฐิ ตั้งเป็น ตั้งตายไว้ ว่าตั้งตาย ว่าถึงตายมันก็ไม่ตาย ถ้าตั้งเป็น ถึงเป็นมันก็ไม่เป็น ว่าไม่ตายอย่างหนึ่งอย่างใดแล้ว มันก็เป็นอยู่เหมือนยังกับฝ่ายนักปราชญ์ตั้งไว้ ไม่ตายตลอด ***ไอ้ที่จะไม่ตายได้เพราะอาศัยฆ่าไอ้ตายเสียให้หมด เหลือแต่ไอ้เป็นอย่างเดียว ไปเป็นอย่างเดียว เมื่อไอ้ตายตายเสียแล้ว เป็นอย่างเดียวแล้วก็มีแต่งอกงามเรื่อยไม่มีมีตายกัน เกิดแล้วไม่มีตาย มีแต่เป็นฝ่ายเดียว เกิดแล้วไม่ตายมีแต่เป็นฝ่ายเดียวนี้แหละที่เราต้องการนัก อยากได้นัก อยากประสบนัก อยากพบนัก อยากจะให้ถึงนัก***

เมื่อเข้าถึงความไม่ตายแล้ว เราจะยิ้มน้อยยิ้มใหญ่กันแน่นอน ยามเราต้องการอย่างหนึ่งอย่างใดก็สมเจตนาหมดต้องปรากฏแก่บุคคลนั้นผู้ไม่ประมาท ไม่ประมาทนั้นเป็นตัวสำคัญนัก เป็นตัวสำเร็จนะ ประมาทเป็นตัวตาย ไม่ประมาทเป็นตัวไม่ตาย ตามที่มุ่งหมายให้โอวาทเพียงเท่านี้พอสมควรแล้ว ขอท่านทั้งหลายจงจำไว้เป็นตำรับตำราตรึงไว้กับใจของตนอย่าเผลอ เวลาจะนอนอยู่นึกเสมอ เวลาตื่นนึกเสมอ ว่าความตายกับความไม่ตายนี้เป็นคู่กัน ไม่ช่วยกันได้ จะช่วยกันได้เพราะอาศัยความตาย มันตายอยู่แล้ว ความเป็นอยู่ เหลือความเป็นอยู่ ความเป็นอยู่ฝ่ายเดียว เหลือเป็นอยู่ฝ่ายเดียวนี่เป็นตัวสำคัญ มีอยู่ในโลกแท้ๆ แต่ว่าเอามาใช้กันไม่ได้ เอามาใช้กันแล้วก็เกิดเรื่องทีเดียว เกิดเรื่อง

ถ้าเขาเอามาใช้ เราเกิดเรื่อง นี่เวลานี้เกิดเรื่องแล้ว เรื่องความตายเกิดเรื่องแล้ว เรื่องเราจะไม่เอาตาย มันก็จะตาย ว่าเราจะให้เป็นอยู่ นี้แหละเกิดเรื่องขึ้นแล้ว เกิดเรื่องกันอยู่ เห็นตัวกันหวุดหวิดเชียว เห็นตัวหวุดหวิด แล้วก็จับหวุดหวิด ๆ ไอ้ฝ่ายหนีก็หนีไปหวุดหวิดไป ไอ้ต่อสู้ก็สู้กันหวุดหวิดๆไป ไอ้นี่แหละเป็นตายละ เอาแน่ละ ทุกท่านด้วยกันต้องกระทบอย่างนี้หมดทุกคนนะ ไม่ต้องสนใจ ไม่ต้องฟั่นเฟือนไปไหนละ สนใจอย่างเดียว เอาอย่างนั้นนะ